

NAVESA
ALEN

UHVAĆENI

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Navessa Allen

CAUGHT UP

Copyright © 2025 Navessa Allen

Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency

All Rights Reserved

Translation copyright © 2025 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za sve koji su spremni da se igraju

UPOZORENJE

Uhvaćeni je mračna romantična komedija sa proganjanjem i teškim temama. Čitalac se upozorava da čita na sopstvenu odgovornost jer knjiga sadrži:

<i>Skidanje pred kamerom</i>	<i>Egzibicionizam</i>
<i>Seksualni rad</i>	<i>Vezivanje</i>
<i>Mafija i organizovani kriminal</i>	<i>Laki BDSM</i>
<i>Ucena</i>	<i>Proganjanje</i>
<i>Iznuda</i>	<i>Zlostavljanje dece</i>
<i>Religija</i>	<i>Porodično nasilje (prisećanje)</i>
<i>Krv</i>	<i>Maltretiranje (prisećanje)</i>
<i>Nasilje</i>	<i>Vređanje i nazivanje kurvom</i>
<i>Krvoproliće (kratko)</i>	<i>Alkohol</i>
<i>Eksplicitan seks (uključujući seks s više partnera)</i>	<i>Kockanje</i>
<i>Asfiksacija</i>	<i>Oralni seks</i>
<i>Iskonski seks</i>	<i>Pominjanje serijskih ubica i njihovih zločina</i>
<i>Strah tokom seksa</i>	<i>Kanibalizam (uzgredna aluzija)</i>
<i>Voajerizam</i>	

PRVO POGLAVLJE

JUNIOR

Krv je bila svugde. Natopila mi je majicu, isprskala pantalone i uhvatila mi se ispod kratkih, ravnih noktiju. Zbog toga uvek nosim crno od glave do pete. Krv bi bila previše upadljiva s bilo kojom drugom bojom, ali s crnom je lakše objasniti vlažne mrlje: neko me je polio pićem ili automobil je projurio kroz baru i poprskao me. Tokom godina sam koristio bezbroj izgovora.

Srećom, večeras mi nijedan neće biti potreban jer je lilo kao iz kabla. Munja je sevnula i obojila udaljene nebodere u srebrno i belo. Pratila ju je grmljavina od koje su zazveckali prozori na obližnjim zgradama. Ovakvim noćima grad izgleda kao Gotam. Prljavo. Opasno.

Skrenuo sam pogled s oluje. Na rečnoj obali pored mene stajale su tri prilike, sve u crnom jer su naučile istu lekciju o krvavim mrljama kao i ja. Bile su nepomične, mrtvih očiju koje su zurile pravo ispred sebe. Samo su jakne lepršale oko njih kao neposlušna krila. Još jedna munja zaparala je nebo i okupala nas u srebrno. Više smo ličili na jato lešinara spremnih da se obruše na leš nego na braću koja bi trebalo da proslavljaju.

Četiri dana. Kiša pada četiri jebena dana i reka je toliko nabujala da je zastrašujuće lako usisala automobil koji smo

upravo gurnuli u nju. Možda će nam se posrećiti i panduri će pomisliti da je vlasnik upao u bujicu i udavio se umesto onoga što smo mu *zapravo* uradili.

Krajičkom oka sam video crvenu varnicu. Okrenuo sam se prema najmlađem bratu Gregu, koji je pripalio cigaretu.

„Ta govna će te ubiti“, rekao sam mu.

Dunuo je dim u vetar. „Preduhitriće ih nešto drugo.“

Zatim se okrenuo i odmarširao. Stefan ga je pratio u stopu.

Alek, brat koji mi je najbliži po godinama, pogledao me je u oči preko praznog prostora koji se stvorio između nas. „Jesmo li završili ovde?“

Klimnuo sam glavom. Da, završili smo. Pobrinuli smo se za Tomija Marčetića. Baš kao što je tata naložio.

Alek je podigao okovratnik kako mu kiša ne bi padala za vrat pa pošao za našom mlađom braćom. Ostao sam sâm da gledam kako zadnji deo Tomijeve bembare nestaje u vodi tamnoj poput noći. Matoro đubre je napokon nestalo, konačno mi ne stoji na putu i nisam mogao poželeti bolji rođendanski poklon.

Čekao sam dovoljno dugo da se uverim da automobil neće ponovo izroniti, što ne bi valjalo, pa krenuo prema skladištu na rečnoj obali. Pod je bio od izlivenog betona, a daščani zidovi toliko stari da je vetar hućao kroz pukotine, ali bar više nisam kisnuo.

Moja braća su stajala ispod neonske svetiljke i gledala veliku crvenu mrlju pored nogu.

Alek je uperio prstom u nju. „Šta da radimo s tim?“

„Varikina“, odgovorio sam.

Krenuo je prema ostavi u zadnjem delu.

Pogledao sam Grega. „Mnogo je krvario.“

Podigao je pogled tamnih očiju i povukao još jedan dim. „Tako je to sa svežim leševima.“

Jeste da sam ja „Junior“, ali Greg najviše liči na tatu, pogotovo sad, kad je šaljivost počela da mu čili iz očiju i u lice mu se prikrala ista iscrpljenost kao i nama.

Alek nam se pridružio pa smo se odmakli kako bi izručio celu bocu varikine na mrlju. Kad je završio, bacio je praznu flašu prema smeću sakupljenom u uglu. Ovo skladište je pripadalo prodavcu ribe pre nego što je lokalna industrija propala. Sad je u vlasništvu jednog očevog saradnika, čoveka koji se pravi da ne zna da ga povremeno koristimo.

Alek se okrenuo prema meni. „I dalje hoćeš da izađemo?“

Zagledao sam se u njega. „Šta misliš?“

Slegnuo je ramenima. „Ja sam za ako si ti.“

Stefan mu je pogledom poručio: *Je l' jebeno zajebavaš?* Ali Alek to nije video. Greg me je posmatrao, čekajući da odlučim. Kao najstariji, ja sam takoreći vođa. Onaj kome tata najviše veruje, onaj od koga braća očekuju smernice. Voleo bih da bar jednom neko drugi prokleta odluči kako ne bih morao stalno toliko jebeno da razmišljam.

Ponovo sam pogledao Aleka. „Ne, ne želim da izađem. Pokisao sam i umoran, a dok se svi istuširamo i presvučemo, biće dva ujutru i svi lokali će početi da se zatvaraju.“

„Dakle, poslednji rođendan koji počinje dvojkom provešćeš sam i tužan?“ , pitao je Alek. „Zvuči jebeno depresivno.“

Pomalo razdražljivo sam odmahnuo glavom. „Nisam ga proveo sam. Bili smo na porodičnoj večeri, a onda smo nas četvorica imali ovaj lep izlet.“ Zaustio je da se usprotivi, ali sam ga prekinuo. „Završili smo ovde. Zabole me šta ćete vas trojica raditi ostatak noći, ali ja idem u svoj stan. Kažite mami i tati da ću ostati tamo nekoliko dana.“

Ne čekajući odgovor, otišao sam. Možda i jeste depresivno, ali hteo sam da budem sam. Želeo sam mir i tišinu, a nema šanse da to dobijem u roditeljskoj kući pored seronja od moje braće.

Moj stan nije daleko od dokova, desetak minuta peške, a pošto sam već bio moka do gole kože, nije me bilo briga što ću pokisnuti. Gotovo mi je prijalo malo hladnoće. Letnja vrelinu spuštala se na grad i vazduh je bio otužan zbog toliko vode oko nas. Oluja je oduvala malo sparine, ali znao sam da je to

privremeno. Imaćemo sreće ako dobijemo dan-dva svežine pre nego što živa ponovo pređe trideseti podeljak.

Ljudi su žurili pločnikom. Većina se pogrbila kao da će se tako zaštititi od pljuska, ali ja sam išao pravih leđa u nadi da će kiša sprati dokaz mojih nedela. Jebote, kako sam umoran. I to ne samo zbog onoga što sam upravo uradio. Kosti me bole od ove iscrpljenosti koja me izjeda poput besnog vuka.

Zapitao sam se da li se naš otac ikad tako osećao. Da li ga je naš „posao“ ovako opterećivao. Za razliku od mene, tata se nije rodio u mafijaškoj porodici. On se izbio za mesto među pešadincima i polako je napredovao. Sad je čovek kome se velike zverke obraćaju kad neko treba da počisti za njima, ali pošto se previše umislio da bi prljao ruke, on sad dodeljuje zadatke drugima.

Izvio sam usne u neveseli osmejak. Naravno da naš posao ne opterećuje tatu. On nije taj koji ga obavlja. *Ja* to radim. Pa, moja braća i ja. Mi podnosimo najveći teret. Opasnost da će nas uhvatiti. Opasnost od povreda. Opasnost da nikad više nećemo moći da spavamo jer kad god zatvorimo oči, slike onoga što smo radili pojave nam se pred očima i prete da nas udave u dubinama sećanja.

Ili je samo do mene. Možda sam mrzovoljni drkadžija zato što sam, umesto da proslavim rođendan u gradu kao što sam nameravao, na dokovima stvarao sebi nove košmare.

Odmahnuo sam glavom i usredsredio se na okruženje. Ovo je stari deo grada, ali nije ljupko trošan, već oronuo kao da je zaboravljen i zbog toga ga bogataši još nisu naselili kao ostale četvrti. Zgrade od opeke i maltera podignute su preblizu ulice i imaju samo nekoliko spratova. Bare na pločniku odražavale su neonska svetla na tablama iznad prodavnica. Grupice ljudi okupile su se ispod nadstrešnica, gde su pušili ili ćaskali s prijateljima dok su čekali da kiša stane. U ovom kraju živi radnička klasa, a ulice vrve od emigranata. To je dobro mesto da se u njemu izgubiš, da budeš neprimetan, i zbog toga sam tu iznajmio stan.

Tata uglavnom voli da smo mu blizu zato što je paranoičan matorac. Iako svi imamo više od dvadeset i kusur godina, moja braća i ja i dalje često spavamo u sobama iz detinjstva. Ovakvim noćima se ne vraćam tamo jer mi je potrebno da nestanem i razbistrim glavu kako bih mogao da se vratim među ljude. Gradski prizori i zvuci podsećaju me na to da se zemlja i dalje okreće. Da ljudi žive svoj život, blaženo nesvesni tame koja ključa odmah ispod površine. To mi uliva nadu, podseća me da u životu postoje druge stvari osim smrti, uništenja i neprestane pretnje da ću ostatak svojih dana provesti iza rešetaka.

Dok sam stigao do neupadljivih vrata ušuškanih između zlatare i pekare, bilo mi je više nego dosta kiše. Uz uzano stepenište pa u svoju malu, mračnu, ustajalu garsonjeru s daškom vlage u vazduhu koji je otkrivao zapuštenost. Kad sam poslednji put bio ovde? Pre mesec dana? Dva meseca? Proleće je prošlo u magnovenju, a počelo je slučajnim ubistvom koje su počinili moja glupa rođaka Ali i njen momak. Žrtva im je bio serijski ubica, ali i potomak porodice teške milijardu dolara, tako da je bilo potrebno mnogo vremena i sredstava *moje* porodice kako bismo obmanuli federalce da je Bredli Blum živ i u bekstvu. Za to vreme se tatina paranoja pogoršala i jedva je puštao ijedno dete iz vidokrug. Verovatno će me čekati pakao zato što sam otišao, i to baš noćas, ali bilo mi je potrebno da se osamim.

Pritisnuo sam prekidač pored vrata i laknulo mi je kad se svetlo uključilo. Bar nisam zaboravio da platim račune. Lampa je obasjala kompaktan prostor koji se najbolje može opisati kao jednostavan. Krevet zdesna, kauč sleva, kuhinja pravo i vrata pored frižidera koja vode u kupatilo.

Uzeo sam preobuku i ušao u tuš-kabinu pa pustio vrelu vodu. Ružičasti mlazići oticali su niz slivnik dok sam spirao ostatke krvi s kože. U glavu mi je navrla slika Tomijevog automobila koji nestaje u crnoj vodi i široko sam se osmehnulo. Drago mi je što ga više nema jer je s njim nestala poslednja prepreka koja je stajala između mene i njegove ćerke.

Loren Marčeti.

Devojka s kojom sam odrastao u „starom kraju“, kako smo zvali Malu Italiju, pre nego što smo se s roditeljima preselili u otmenu četvrt. Ona je godinu dana mlađa od mene a kad sam bio četvrti srednje, među nama se desilo nešto što je toliko izmaklo kontroli da su je premestili u drugu školu.

Žmurio sam dok sam se prisećao i osmeh mi je iščileo kad sam se setio kako me je Tomi pesnicama udarao po licu i besno pretio da će me ubiti ako ikad ponovo pogledam njegovu ćerku. Posle toga sam otišao kući i uputio se pravo u svoju sobu jer sam hteo da sakrijem sramotu zbog toga što me je stariji čovek izmlatio, ali otac me je uhvatio i čim mi je video lice, zahtevao je da mu kažem šta se desilo.

Dok se voda slivala niz mene, odmahnuo sam glavom jer sam se setio kako sam čak i s osamnaest godina bio naivan klinac uprkos svemu što sam već video i uradio. Tata me je naterao da mu ispričam i prestravio sam se da će još više pogoršati situaciju time što će zaratiti protiv Tomija. Mafijaši baš i nisu poznati po tome što dozvoljavaju da uvrede upućene njihovoj porodici prođu nekažnjeno. Međutim, umesto da obeća odmazdu, tata me je samo zasuo novim pretnjama.

Pa, više nisam morao da strahujem zbog Tomija, a nisam se ni svog starog plašio kao nekad. Dosta mi je zajebavanja. Dosta mi je čekanja. Gotovo deceniju sam se držao dalje od Loren i bog neka je u pomoći svakom ko ovog puta pokuša da se ispreči između nas.

Kad sam izašao iz tuš-kabine, strpao sam prljavu odeću u kesu i odneo je do kontejnera na uglu. Kontejneri su sjajni za bacanje dokaza. Dok panduri postanu sumnjičavi, smeće će već biti na deponiji i neće se usrećiti ko god da tamo pretura. Čak i ako na kraju pronađu moju odeću, zbog izloženosti vremenskim prilikama među trulim đubretom uzorci će biti neupotrebljivi na sudu.

Kad sam se vratio, izuo sam se pored ulaznih vrata i srušio na trošni kauč. I onda sam uradio ono što radim svake noći

bez izuzetka: izvadio sam telefon iz džepa, otvorio omiljenu društvenu mrežu i otišao pravo na Lorenin profil. Stranica joj je ispunjena fotografijama na kojima oskudno odevena vešto pozira pod savršenim osvetljenjem.

Među te slike su se umuvali i mali odlomci njenog života: šta je ručala, kako grli svog čudovišnog psa, kako drži transparent na protestu. Danas je objavila fotografiju na kojoj nosi strukirano crno odelo i rukuje se sa starijom belkinjom u kancelariji. Osmehnuo sam se kad sam je video. Marion Blekvel je bila tvrd orah. Loren je mesecima pokušavala da se sastane s gradskom odbornicom u nadi da će osigurati njen glas za novi gradski ukaz o povećanju bezbednosti seksualnih radnika. Blekvelova je konzervativna i izbegavala je Loren, ali malo njuškanja je otkrilo da njen sin voli „belo“, tako da je pretnja obelodanjivanjem fotki na kojima vuče u zadnjem delu striptiz-kluba bila dovoljna da se odbornica predomisli i pristane na sastanak.

Uradio bih i mnogo gore samo kako bih video fotografiju na kojoj Loren izgleda pobednički. Daleko je odmakla od tihe najbolje učenice u razredu s naočarima i rukama punim knjiga koju sam pamtio. Ova boginja s oblinama gotovo da nema nikakve fizičke veze s njom, ali dokaz je nesporan: krupne smeđe oči, prćast nos, mali razmak između dva prednja zuba i, što najviše opčinjava, mladež tik ispod levog oka.

Vratio sam se na vrh njenog profila i kliknuo na link u biografiji. Iskočila je aplikacija *Me4U*.* Loren se toliko borila za prava seksualnih radnika jer se i sama time bavi.

A ja sam njen najveći obožavalac.

Odmah ispod slike profila nalazi se ikonica kojom možeš da joj tražiš personalizovani snimak. Kliknuo sam na nju i poslao najnoviji zahtev zajedno s porukom.

Bravo za Blekvelovu danas. Ponosim se tobom. A sad mi pokaži koliko se ponosiš sobom, Loren.

* Doslovan prevod: Ja za tebe. (Prim. prev.)

DRUGO POGLAVLJE

LOREN

Stajala sam iza cimerovog* ramena i gledala u kompjuterski monitor na kome se vrteo usporen snimak kako se zadovoljavam prstima. U sobi je bilo mračno kao u pećini jer su crne zavese zaklanjale jarku svetlost kasnog poslepodneva. Na monitoru sam izgledala predivno. Naga. Izgubljena u naletu strasti. Prava boginja seksa. Sve dok iznenada nisam nečujno vrisnula (ton je bio isključen) i pala s kreveta.

Rajan vrati nekoliko kadrova unazad pa zaustavi snimak. „Eto“, reče, pokazujući softver za editovanje ispod snimka. „Ako isečemo ovde i napravimo prelaz, izgledaće kao da si pomerila ugao snimanja radi umetničkog utiska i da je snimak neprekinut.“

Izvila sam obrvu. „A ne kao da sam morala da skočim usred snimanja zato što je neko uključio protivpožarni alarm? *Ponovo?*“

Rajan zadenu dugački plavi pramen iza uva, poprimivši onu nijansu crvene svojstvenu samo veoma blehim ljudima. „Tvoj mikrofoni je mogao da uhvati zujanje ventilatora u rerni.“

* Rajan je nebinarna osoba, a gde nije moglo drugačije, korišćen je muški rod kako bi se slagao sa imenom. (Prim. prev.)

„Aha“, promrmijala sam. „Sigurna sam da se radilo o tome.“

Rajan još više pocrvene. Veoma je lako a i zabavno zadirkivati takve ljude.

Zaustila sam da vidim mogu li naterati Rajana da pocrveni sve do ušiju, ali vrata iza nas su se otvorila i okrenuli smo se, trepćući zbog iznenadnog jakog svetla. Ušla je Tejlor, koja živi s nama. Najpre sam videla samo njen obris, ali kad su mi se oči navikle, primetila sam kako joj se kosa boje lavande vijori oko ramena i cvetni svileni ogrtač labavo vezan preko raskošnih oblina. Bila je profesionalno našminkana, sa sve hajlajterom i bronzerom, bademastih očiju uokvirenih veštačkim trepavicama. To je značilo da se sprema za snimanje ili da je upravo završila.

Zaustavila se nekoliko koraka dalje i podigla ruke u kojima je držala po kutijicu pa prešla pogledom s Rajana na mene. „Pretplatnik mi je upravo tražio personalizovani snimak sa zumiranim čmarom.“ Zadirkujući se osmehnula. „Ko će mi pomoći da ga posvetlim i depiliram?“

Rajan odmah podiže prst do nosa da pokaže nevoljnost.

„Otpadam“, reče Rajan. „Buljiću u tvoj čmar sve vreme dok snimam i editujem. Neću još i da ga pripremam.“

Afektirano poraženo sam pogrbila ramena i okrenula se nazad prema Tejlor. „U redu. Ja ću.“

Ona je zadovoljno prodrimala ramenima. Pretplatnik joj je sigurno ponudio mnogo novca za taj snimak. Jeste da i ona i ja zarađujemo na seksi-snimcima, ali obema se čini da su zumirani snimci intimniji i da iziskuju ranjivost koja nam najčešće ne prija.

Skrenula je pogled na monitor. „Je li to snimak koji je uništen zbog nečije spržene večere?“

Rajan se okrenu prema monitoru, i dalje ružičastih obraza. „Nije uništen. Loren je završila snimak.“

Tejlor i ja smo se podrugljivo pogledale. Na smenu radimo sve kućne poslove, a to važi i za kuvanje. Ponekad to znači da ćemo večerati makarone sa sirom i iseckanim viršlama

(Tejlor), tradicionalnu italijansku hranu (ja) i neverovatno komplikovana jela iz kuhinja širom sveta koja su ili preukusna ili završe isprskana po celoj kuhinji (Rajan). U Rajanovu odbranu mogu reći da bar pokušava da poboljša kulinarske sposobnosti. I *zaista* se popravlja u poslednje vreme. Kuća nam je puna dima samo kad pokuša da spremi nešto komplikovano kao sinoć.

„Duguješ mi novu šerpu“, rekla sam. „Mislim da se sinoć pasta tanduri zalepila za izgoreli metal.“

Rajan se naroguši. „Nastavi da mi se rugaš i pokazaću Tajler moj specijalni snimak na kome stalno padaš s kreveta i vraćaš se na njega.“

Užasnuto sam ciknula. „Nisi valjda.“

Rajan kliknu na drugi tab i eto mene – usporeno sam padala s kreveta. Pa se ponovo podizala na njega. Ponovo dole. Gore. Uglovi su bili veoma nepovoljni za moje sise, koje su izgledale kao da pokušavaju da pobegnu jedna od druge u različitim pravcima. Kosa mi je izgledala naelektrisano, a zbog užasute grimase bi čovek pomislio da je preda mnom serijski ubica.

„Možda se nikad neću oporaviti od ovoga što sam videla“, rekla sam.

Rajan prasnu u smeh. Pored mene se Tejlor toliko zacenila da joj nikakav zvuk nije izlazio iz usta. Ako bih se osvetila za ovu izdaju, to bi moglo da dospe u crnu hroniku.

Čitavih pet minuta sam nizala sve nasilnije pretnje da Rajan konačno zatvori tab i obeća da će izbrisati snimak.

Prošlo je još nekoliko trenutaka pre nego što je Tejlor uspela da progovori. „Za koga je uopšte taj snimak?“

„Mog omiljenog pretplatnika“, odgovorila sam.

Pogledala me je, brišući suze. „NT95?“

Klimnula sam glavom. Iako ovo radim godinama, i dalje se unervozim kad pravim personalizovane snimke, pogotovo one uz koje je prikačena visoka cena. Želim da ti snimci budu savršeni. Hoću da moji pretplatnici žude za još sadržaja. A

NT95 mi je pretplatnik od prvog dana, zapravo mi je prvi jer se prijavio čim sam svoj profil na *Me4U* najavila na jednoj društvenoj mreži. Bezbroj sati smo hotovali. Znam da ima užasnog oca i izložen je stalnim pritiscima na poslu. Slao mi je čestitke kad god bih pridobila novog političara i molio me da se čuvam na protestima. Više nije samo neki pretplatnik bez lica. Postao mi je važan. Zbog toga sam se naginjala Rajanu nad ramenom umesto da ga ostavim da radi na miru.

„Šta je tražio?“, pitala je Tejlor.

„Striptiz praćen solажom“, odgovorila sam. „Po izboru kreatorke.“

Dobacila mi je lukav pogled. „Misliš li da će mu se dopasti Rajanov specijalni filmić?“

„Ubiću te zbog te ideje.“

Rajan frknu pa, sumnjivo tih, nastavi da edituje kadar. Moraću da pazim šta radi narednih nekoliko dana. Zatim se posveti doterivanju boja na neobrađenom snimku. Nas troje smo savršen spoj. Tejlor i ja smo talentovane za radnje ispred kamere, a Rajan za magiju iz senke jer edituje naše snimke i čak uskače da pomogne u snimanju komplikovanih kao što je onaj za koji sam pristala da pripremim Tejlora.

„Bože“, rekla je. „Kako ti je lepa svetlost u sobi kad zalazi sunce.“

Zaustila sam da odgovorim kad mi je njuškanje privuklo pažnju. Tejlora i ja smo se okrenule na vreme da vidimo Voltera, našeg ogromnog šajlo ovčara, kako ulazi u sobu. Izgledao je zadovoljno jer je škiljio kao blažen pas. U ustima je nosio nešto što je izgledalo kao igračka žvakalica, ali na drugi pogled...

„Moj omiljeni bič!“, vrisnula sam i jurnula prema njemu. Sranje, uništiće ga.

Zalajao je i odskočio, oborene glave, spreman za igru.

Zaustavila sam se i pokušala da zvučim strogo. „To nije igračka, Voltere. Fuj to.“

„Zapravo...“, počeo Rajan.

Naslepo sam uperila prstom u Rajana jer nisam htela da Volter primeti da mi je pažnja drugde pa da to iskoristi. „Već si mi na crnom spisku. Nemoj pogoršavati tako što ćeš stati na stranu psa.“

Tejlor prasnu u smeh iza mene.

Volter je to shvatio kao znak da definitivno jeste vreme za igru, zagrizao dršku biča i pošao prema meni, odmahujući glavom na onaj način koji poručuje *imam igračku i nećeš je dobiti*. Nažalost, zbog tog pokreta je pet kožnih traka poletelo vazduhom. Prema nama.

„Jebote!“, kriknu Tejlor i skoči u stranu.

Rajan skoči sa stolice, jedva izbegavši udarac po ruci.

Volter je zalajao s drškom u ustima i jurnuo napred s radošću koja se može opisati samo kao manijakalna. Izjurili smo iz sobe i pohitali niz stepenice, spotičući se jedni o druge u žurbi da pobeegnemo.

Na dnu sam skrenula desno. Rajan šmugnu levo.

Tejlor se popela na kauč u dnevnoj sobi.

„Idi za Rajanom!“, naredila sam Volteru. „Osveti me!“

„Hej!“, dreknu Rajan, trčeći da spase živu glavu od poludelog psa za petama.

Srećom, živimo u dvospratnoj kući od smeđeg kamena te nemamo komšije na spratu ispod koji bi se žalili zbog iznenadne pometnje. Izabrali smo je zbog odlične izolacije – naš posao podrazumeva mnogo sugestivnih zvukova. Još jedna prednost kuće je što povremeni ispadi lajanja, vikanja i bežanja od kućeta koje vitla bičem *uglavnom* prođu neopaženo.

Pošto je igračka moja, verovatno je i moja dužnost da je otmem bez obzira na to koliko je zabavno gledati kako Volter maltretira moje cimere. Samo jedno ga može naterati na poslušnost, tako da sam krenula prema tegli s poslasticama koju držimo na kuhinjskom pultu dok su ga Tejlor i Rajan zamajavali (što će reći, užasnuto bežali). Čim sam je otvorila, čula sam grebanje noktiju po parketu i znala da je Volter pošao prema meni.

Obišao je kuhinjsko ostrvo i pokušao da uspori, ali toliko se zaletio da je proklizao u punoj brzini. Kad si vitka i visoka tek nešto preko metar i po, onda si tek duplo teža od svog psa i gotovo ste iste visine, tako da nemaš šansu protiv njega. Izgledalo je da je Volter shvatio da smo na ivici katastrofe u isto vreme kad i ja, ali nije mogao ništa da uradi kako bi to sprečio.

Pogledi su nam se sreli, a iz njih je izbijala poruka „*Jao, sranje*“ koja je prevazilazila razlike između naših vrsta. U sledećem trenutku mi je naleteo na kolena. Pala sam uz zagrcnut cijuk i jako tresnula na pločice, dočekavši se na lakat i rame kako ne bih zgnječila budalastog psa.

„O bože“, zašišala je Tejlor. „Jesi li dobro?“

Podigla sam pokret prema cimerima – Rajana sa šakom preko usta da priguši smeh, Tejlor presamićenu dok je vrištala od smeha.

Prevrnula sam se na leđa. „Čini mi se.“

Osetila sam nešto mokro na levoj šaci. Pogledala sam u stranu i videla kako Volter nežno uzima poslasticu iz moje ruke pa se šunja dalje kao da se nada da ga niko neće primetiti.

Bar je ostavio bič.

Sat vremena kasnije stan je bio pospremljen a Tejlorin čmar spreman za kameru, tako da se zatvorila sa Rajanom u svojoj sobi.

Večeras je moj red da kuvam. Dok je trajalo snimanje, poslovala sam po kuhinji s laptopom na ostrvu kako bih pratila aploudovanje mog nedeljnog snimka – na kome igram oko šipke u gostinskoj sobi koju smo pretvorile u perverzno carstvo – na moj *Me4U* profil.

Nadala sam se da će se dopasti pretplatnicima. Otkako sam počela da kačim snimke, bolje plešem oko šipke pošto idem na nedeljne časove, mada to nipošto ne znači da sam profesionalna plesačica. Radim to samo zato što je zabavno, smatra se

odličnim sadržajem i iznenađujuće je dobra gimnastika – sjajan primer multitaskinga.

Svaki kreator na *Me4U* je drugačiji, što se odnosi i na njihovu aktivnost, ali pošto mi je to jedini izvor prihoda, objavljujem seksi fotku na profilu bar jednom dnevno i duži snimak na početnoj stranici za sve plaćene pretplatnike svake srede bez izuzetka. Uglavnom unapred zakažem objave, ali prošla nedelja bila je naročito mahnita. Čekala sam poslednji trenutak da objavim sadržaj i to mi se nije dopalo. Za mene ovo nije samo posao. Moji pretplatnici nisu samo „neki tamo ljudi“, oni su moja zajednica.

Ni sama ne znam koliko mi je za sve ove godine pretplatnika u porukama zahvalilo na nekoj objavi kad su imali grozan dan ili prolazili kroz teške trenutke. Moji snimci su ih oraspoložili i pomogli im da barem nakratko zaborave na ružne stvari. Mnogi su postali zavisni od mene i mog strogog rasporeda. Zbog toga su imali čemu da se raduju, tako da me je opterećivala pomisao da razočaram bilo koga od njih.

Šištanje me je nateralo da podignem pogled taman na vreme da vidim kako je voda u šerpi proključala. Ako mi večera ne uspe, neću imati mira pošto sam onoliko zadirkivala Rajana zbog kulinarske katastrofe.

Preskočila sam Voltera, koji se oporužio posred kuhinje (i sigurno smišljao novu smicalicu) pa smanjila temperaturu pre nego što sam polako sipala pastu u šerpu. Zatim sam podesila štopericu i posvetila se kuvanju sosa – maslac, mladi luk, beli luk i belo vino kojima ću na samom kraju dodati konzervicu školjki.

Vino se taman ukuvalo kad mi je telefon zapištao. Uzela sam ga i videla da mi je NT95 poslao poruku na aplikaciji *Me4U*.

Jedva čekam da vidim šta si nam spremila za večeras, napisao je.

Široko sam se osmehnula i odgovorila: *Mislim da će ti se dopasti*. Poslala sam mu skrinšot poslednjeg snimka na kome golih grudi grickam usnu i gledam u kameru. Rajan uvek sačuva

nekoliko fotografija iz svakog Tejlorinog i mog snimka kako bismo njima mamile pretplatnike dok čekaju da objavimo novi materijal.

Još jedna notifikacija. NT95 mi je poslao napojnicu od pedeset dolara.

Čekaj samo da vidiš TVOJ snimak, napisala sam i poslala mu nekoliko emodžija koji šalju poljupce.

Jedva čekam, odgovorio je. *Želim ti prijatno večer, Loren, i još jednom čestitam na jučerašnjoj velikoj pobjedi.*

Hvala!!!

I dalje sam bila uzbuđena zato što sam pridobila odbornicu Blekvel na našu stranu. Pošto smo osigurali njen glas, velika je verovatnoća da će zakon biti usvojen i uskoro će seksualni radnici u našem gradu moći da prijave bilo kakav napad a da ih niko ne optuži za prostituciju. To bi mogla da bude ogromna pobjeda, za koju smo se godinama borili. Iako je put bio dugačak i mukotrpan, približavamo se cilju. Zbog toga sam se nadala da ćemo uz dovoljno truda konačno odvući ovaj šljakerski grad u savremeno doba.

NT95 je označio da mu se sviđa moja poslednja poruka, a ja sam spustila telefon, osmehujući se. Smešno mi je kad se setim istorije našeg poznanstva i koliko toga se promenilo otkako se pretplatio. Sad na svojoj stranici imam „meni“ s kog pretplatnici mogu da naručuju. Kad sam počela, postavila sam prilagođene cene za svaki zahtev, ali kako je moj nalog rastao, nisam mogla da držim korak s tim, tako da sam uvela fiksnu tarifu od dvadeset pet dolara za minut vremena pred kamerom, uz minimum od tri minuta. Cene su veće za snimke s igračkama ili perverzijama, kao i za korišćenje određenih imena ili fraza. NT95 je pre nekoliko dana tražio snimak za sedamsto dolara i odmah sam se bacila na zadatak.

Promešala sam pastu i šire se osmehnula. Ove nedelje sam zaradila petnaest hiljadarki. Toliko dobrih stvari mogu da uradim tim novcem da mi se zavrtilo u glavi. Bile su mi potrebne

dobre dve godine da bih dospela dovde. A sad zarađujem toliko da ću *morati* da radim samo još nekoliko godina i moći ću lepo da živim do kraja života i radim šta god jebeno hoću.

Međutim, stvar je u tome što želim da radim *ovo*. Volim svoj posao i još uvek mi deluje nadrealno što toliko zarađujem. Novinari, terapeuti, političari i botovi daju sve od sebe da analiziraju seksualni rad i zašto se ljudi bave time, što je dobro jer je to obimna i veoma složena tema s mnogo problematičnih i opasnih činilaca, ali za mene nije tako zamršeno.

Otkrila sam da me skidanje pred kamerama istovremeno oslobađa i isceljuje. Odrasla sam kao katolikinja u veoma patrijarhalnom italijanskom okruženju, gde je sramota veliki deo kulture i svaka žena koja ne živi po strogim nepisanim pravilima je izopštena. Kao tinejdžerka sam mnogo puta doživela osuđivanje, a udarci su bili takvi da me umalo nisu slomili. Bile su potrebne godine da zacelim te nevidljive rane, ali sad mi se seks *sviđa*. *Sviđa* mi se da se snimam gola. *Sviđa* mi se da uzbuđujem druge.

Veoma je prosto.

U prošloj deceniji sam povratila veru u sebe i svoju moć i nisam ništa krila od sveta, prigrlila sam svoju seksualnost, ohrabivala druge da to učine, borila se za one koje i dalje teraju da se stide i guraju ih na obode društva jer mnogi odbijaju da shvate da je seksualni rad pravi posao i da bi trebalo da se primenjuju iste bezbednosne mere kao i za druge profesije.

Pobeda s odbornicom Blekvel veliki je korak na pravom putu, ali treba ubediti još mnogo drugih političara. Ne samo u našem gradu, već i u ostatku države i zemlje. Volim skidanje pred kamerama, ali zalaganje za naša prava mi je životna strast. Čak i da sutra nestanu svi moji pretplatnici na *Me4U*, do kraja života bih se trudila da seksualni rad bude bezbedniji za sve koji će poći mojim stopama.

Na spratu su se vrata zatvorila, prenuvši me iz misli.

„Kako je prošlo?“, pitala sam.

„Dobro“, dobaci Rajan pa zatvori vrata svoje sobe.

Trenutak kasnije Tejlor je strčala stepenicama. Pridružila mi se u kuhinji, vezujući cvetni ogrtač oko tela. Nos ju je odveo pravo do sosa koji se krčkao u šerpi. „Božanstveno miriše.“

„Hvala“, odgovorila sam i mahnula drvenom varjačom prema frižideru. „Vino koje ide uz večeru se hladi.“

Shvatila je poruku i okrenula se kako bi nam natočila. Kucnule smo se čašama i otpile gutljaj pre nego što je otišla do prostorije za editovanje kako bi odnela treću Rajanu. Dok je bila gore, moj snimak se aploudovao i brzo sam ga objavila pre nego što se štoperica za pastu oglasila.

Tejlor se vratila taman na vreme da pomogne da sve sipamo u tanjire.

„Siđi da jedeš s nama, asocijalni perverzijače!“, povikala sam.

Rajan siđe i tek blago namrgođeno se smesti na svoje mesto za trpezarijskim stolom. Tejlor i ja smo sele sleva i zdesna. Prionuli smo na jelo, a Volter je spavao pored naših nogu dok smo jeli, smejali se i pili sve dok nismo ispraznili tanjire i napunili stomake. Veče je bilo savršeno. Bila sam blaženo srećna, bezgranično zahvalna na životu koji sam sebi stvorila.

I tad mi je telefon zazvonio.